

[Poul Sørensen.]

med det ærede medlem. Men i det materiale, som kommissionen har, foreligger der nogle på mit initiativ udarbejdede forslag både om hel og halv udligning kasserne imellem, efter min mening et overordentlig brugbart materiale. Men stillingen har jo hele tiden været — og det ved det ærede medlem også — at man overhovedet ikke fra det ærede medlems venners side ville diskutere en strukturændring af arbejdsløshedskasserne. Når vi har de 64 landsomfattende kasser og noget over 3 700 afdelinger spredt ud over landet, må man undskylde mig, og også den højtærede minister må undskylde mig, at jeg er af den opfattelse, at fordi ordningen for år siden er blevet lagt til rette på denne måde, kan det sidste ord ikke være sagt i den sag. Det ærede medlem skulle hellere virke her for at få denne ordning ændret så hurtigt som overhovedet muligt. Jeg havde jo gjort mig håb om, at kommissionens arbejde måtte resultere i en ændring af dette billede. Men det gjorde det altså ikke, og jeg forstår, at der ikke er vej frem her. Men jeg understreger, at materialet er til rådighed, det ligger i kommissionen, og hvis det ærede medlem skulle have lyst til at beskæftige sig med det, er jeg i hvert fald mere end villig til at arbejde med på den rimelige udligning mellem kasserne, som jeg altid har gjort mig til talsmand for.

Jeg vil også gerne slå fast, at min betragtning i de sidste år, når vi har diskuteret arbejdsløshedspøblemet, ingenlunde har været vendt mod arbejdsmændene, tværtimod. Min betragtning har fra begyndelsen af været, at når man er en statsunderstøttet arbejdsløshedskasse og altså påkalder statens hjælp, må man finde sig i, at staten sørger for, at de, der er dårligst stillet, og de, der betaler mest i kontingent, ikke bliver urimeligt behandlet og de bedre stillede klarer så godt som frisag. Jeg har stadig den opfattelse, at arbejdsmændene i allerhøjeste grad trænger til hjælp. Når man fastholder den struktur, der nu findes — det er altså punkt 1 — skal jeg ikke nægte, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse har en vanskelig opgave at løse, og derfor har jeg forsøgt ved denne debat at komme ind på disse problemer, idet jeg har spurgt den højtærede minister om forskellige ting

lovforslaget vedrørende, men jeg må erkende, at jeg her er nået til samme resultat som det ærede medlem hr. Lorentzen, at der ikke var meget at hente dér.

Jeg ved i og for sig ikke, hvor meget det nytter at diskutere videre med den højtærede minister, men det nytter i hvert fald ikke, at han kommer med nogle talemåder. Jeg spurgte den højtærede minister, som altså hindrede os i at få spørgsmålet klaret under selve kommissionens arbejde, hvad der egentlig lå til grund for, at kvinderne, som har en gennemsnitsindtægt på 6 761 kr., i forhold til den nuværende ydelse til deres kasse skal have 1 270 000 kr. mindre, medens arbejdsløshedskassen for smedene, som gennemsnitlig har omtrent det dobbelte i årsindtægt, nemlig 12 239 kr., og som har en mindre arbejdsløshedsprocent end kvinderne, skal have beløb, der svarer til det, kvinderne må afgive, nemlig 1,3 mill. kr. eller mere. Når der derfor er tale om et så stort lovgivningsområde som dette og om et lovforslag med en så ejendommelig start, som dette har fået i betragtning af kommissionsarbejdet, kan den højtærede minister ikke blive overrasket over, at vi er nogle stykker, der spørger efter oplysninger om disse ejendommelige ting nu, da denne sag gennemgår første behandling. Det kan dog ikke andet end vække til eftertanke og ængstelse, når forholdene er, som jeg sagde før.

Af de ord, den højtærede minister fremsatte over for det høje ting, har jeg altså fået bekræftet, at samtidig med at der foreligger et andragende om yderligere ekstraordinært tilskud til vanskeligt stillede arbejdsløshedskasser, er der mellem disse vanskeligt stillede arbejdsløshedskasser 4, som efter den højtærede ministers eget forslag vil få mindre, end de vil få gennem de nuværende ydelser. Derfor har man grund til at spørge: er det ikke et noget løst grundlag, den foreslåede ordning er bygget op på?

Jeg skal slet ikke begive mig ind i alle de mærkværdige og indviklede sætninger og talemåder, som den højtærede minister benyttede mod mig om, hvorvidt arbejdsløshedskasserne skulle bevares som ledede af arbejderne selv eller ikke. Det er et rent praktisk spørgsmål. Når man fastholder til det sidste — og i dag hører vi